

TEZA:

W niniejszej sprawie nie zachodzi ujemna przesłanka procesowa, w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, na którą powołuje się Obwiniony w swoim odwołaniu. Obwiniony swój zarzut opiera na przekonaniu, że uprawnionym oskarżycielem w sprawie jest osoba pokrzywdzona. Jednakże na podstawie art. 68¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych status uprawnionego oskarżyciela może posiadać wyłącznie rzecznik dyscyplinarny.

Sygn. akt WO-106/22**ORZECZENIE**

z dnia 25 października 2022 roku

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: S WSD Marta Stryjek

Sędziowie: S WSD Piotr Trębicki

S WSD Tomasz Prokopiuk (sprawozdawca)

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Mariusza Łątkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2022 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego W.K. (nr wpisu (...))

obwinionego o to, że:

- 1) w okresie od jesieni 2017 roku do lipca 2020, będąc pełnomocnikiem Pani A.W., naruszył swym postępowaniem postanowienia zawarte w art. 6, 8, 12 ust. 1, 44 oraz 16 w zw. z art. 15 ust. 1 kodeksu etyki radcy prawnego, poprzez to, iż:
  - w sposób przewlekły prowadził czynności zmierzające do złożenia, w jej

imieniu, pozwu o odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia na życie, które nie zakończyły się wytoczeniem powództwa lub opinią o braku podstaw do jego złożenia,

- informował swoją Mocodawczynię o przebiegu postępowania w sposób nieadekwatny do stanu rzeczywistego,

- działając w interesie własnym, wykorzystując wiedzę uzyskaną do Mocodawczyni, nabył od niej wierzycelność z tytułu ubezpieczenia na życie i dochodził jej przed Sądem,

tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1, art. 44 oraz art. 16 w zw. z art. 15 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do

Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku

na skutek odwołania obwinionego W. K. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 22 lutego 2022 roku, sygn. akt D 51/XI/21

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie,
2. zasądza od obwinionego W.K. koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 22 lutego 2022 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wydanym w sprawie o sygn. akt D 51/XI/21 uznał obwinionego radcę prawnego W.K. winnym tego, że:

1) w okresie od sierpnia 2017 roku do lipca 2020, w (...) będąc pełnomocnikiem Pani A.W.:

- w sposób przewlekły prowadził czynności zmierzające do złożenia, w jej imieniu, pozwu o odszkodowanie z tytułu ubezpieczenia na życie, które nie zakończyły się wytoczeniem powództwa ani opinią o braku podstaw do jego złożenia,
- informował swoją Mocodawczy nie o przebiegu postępowania w sposób nieadekwatny do stanu rzeczywistego,
- działając w interesie własnym, wykorzystując wiedzę uzyskaną do Mocodawczynie, nabył od niej wierzytelność z tytułu ubezpieczenia na życie i dochodził jej przed Sądem,

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1, art. 44 oraz art. 16 w zw. z art. 15 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę nagany. Ponadto obwiniony został obciążony zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 1.250,00 złotych.

Od powyższego orzeczenia w całości w ustawowym terminie odwołał się obwiniony. W złożonym odwołaniu obwiniony zarzucił orzeczeniu obrazę prawa procesowego oraz błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. poprzez wszczęcie postępowania pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela oraz nieumorzenia postępowania w sytuacji, gdy wszczęte postępowanie umarza się, gdy brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela,
- art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i 3, art. 44 oraz art. 16 w zw. z art. 15 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z 22.11.2014 r.) poprzez wydanie zaskarżonego orzeczenia z bezpodstawnym pominięciem udziału obwinionego w rozprawie i uniemożliwieniem mu w ten sposób prawa do obrony i w konsekwencji rozstrzygnięciem niewyjaśnionych okoliczności na niekorzyść obwinionego,
- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i 3, art. 44 oraz art. 16 w zw. z art. 15 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez wybitnie swobodną ocenę materiału dowodowego dokonaną z naruszeniem zasady

prawidłowego rozumowania.

Ponadto obwiniony zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu - przy przyjęciu winy oskarżonego - niewspółmierność orzeczonej kary podnosząc, że orzeczenie kary nagany jest karą rażąca w okolicznościach niniejszej sprawy.

Obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do OSD celem ponownego rozpoznania, a także o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., jak również o całkowite uniewinnienie, ewentualnie - w razie uznania winy obwinionego - o ukaranie możliwie najmniej dotkliwszą karą.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Przede wszystkim wskazać należy, że zarzuty odwołania mają charakter formalnoprocesowy i na tej płaszczyźnie Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpoznał wniesione odwołanie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł uzasadnionych podstaw do zakwestionowania przebiegu postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionego, jak i czynności podjętych przez organy w toku tego postępowania.

W niniejszej sprawie nie zachodzi żadna ujemna przesłanka procesowa, w szczególności brak skargi uprawnionego oskarżyciela, na którą powołuje się obwiniony w swoim odwołaniu.

Obwiniony swój zarzut opiera na przekonaniu, że uprawnionym oskarżycielem w sprawie jest mocodawczym obwinionego tj. świadek A.W. Zaznaczyć przy tym należy, że zawiadamiającym o popełnieniu deliktu dyscyplinarnego była r. pr. M. M-A. (pełnomocnik (...)).

Jednakże żadna z w/w osób nie może zostać uznana za oskarżyciela w niniejszym postępowaniu, bowiem na podstawie art. 68¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych status uprawnionego oskarżyciela może posiadać wyłącznie rzecznik dyscyplinarny.

Stwierdzić należy, że rzecznik dyscyplinarny postanowieniem z dnia 15 października 2021 roku, zmienionym postanowieniem z dnia 15 listopada 2021 roku przedstawił zarzut obwinionemu, a po przeprowadzeniu dochodzenia wystąpił z wnioskiem o ukaranie obwinionego, przy czym wniosek obejmował całość zarzutu postawionego obwinionemu.

Konkludując, zarzut braku skargi uprawnionego oskarżyciela jest chybiony, albowiem uprawniony podmiot tj. rzecznik dyscyplinarny wystąpił z wnioskiem o ukaranie, który zawiera w swej treści zarzut postawiony obwinionemu. Wobec niezaistnienia ujemnej

przesłanki procesowej brak jest podstaw do uchylenia orzeczenia czy też umorzenia postępowania.

Odnosząc się do zarzutu pominięcia udziału obwinionego w rozprawie i uniemożliwienia mu w ten sposób prawa do obrony, a w konsekwencji rozstrzygnięcia niewyjaśnionych okoliczności na niekorzyść obwinionego wskazać należy, że obwiniony został prawidłowo wezwany na rozprawę przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym. Przesyłka zawierająca wezwanie obwinionego na rozprawę została osobiście przez niego odebrana. Wezwanie zawierało wymagane pouczenia, w tym pouczenie, że niestawiennictwo obwinionego na rozprawie nie wstrzymuje rozpoznania sprawy, chyba że należycie usprawiedliwi swoją nieobecność, co wymaga wskazania i uprawdopodobnienia wyjątkowych przyczyn, zaś w przypadku choroby - wymaga przedstawienia zaświadczenia lekarskiego wydanego przez lekarza sądowego. Ponadto obwiniony został wezwany do złożenia wniosków dowodowych w terminie 7 dni od doręczenia wezwania.

Obwiniony wystąpił o przesłanie załączników do wniosku o ukaranie, wyznaczenie mu terminu do złożenia odpowiedzi na wniosek o ukaranie oraz o zmianę terminu rozprawy. Obwiniony nie złożył żadnych wniosków dowodowych ani po doręczeniu mu wezwania ani po doręczeniu mu wnioskowanych załączników do wniosku o ukaranie, ponownie wystąpił o zmianę terminu rozprawy.

Obwiniony nie stawił się na rozprawę przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym, który uznał jego nieobecność za nieusprawiedliwioną. Obwiniony w swoich wnioskach o zmianę terminu rozprawy nie wskazał i nie uprawdopodobnił wyjątkowych okoliczności, wskazał jedynie, że termin rozprawy koliduje z jego obowiązkami zawodowymi i rodzinnymi (nie precyzując jakimi), a stawiennictwo na rozprawie oznacza konieczność dojazdu z (...) do (...).

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela w całości stanowisko Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, że obwiniony nie usprawiedliwił należycie swojej nieobecności na rozprawie w dniu 22 lutego 2022 roku, podane przez niego przyczyny nieobecności nie są wyjątkowe, ani nie uzasadniały przychylenia się do wniosku o zmianę terminu rozprawy. Sam wniosek o zmianę terminu rozprawy nie był dla Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego wiążący. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wszystkie istotne okoliczności w sprawie zostały wyjaśnione, a materiał dowodowy zebrany w sprawie był wystarczający do wydania rozstrzygnięcia.

Podniesiony w odwołaniu zarzut swobodnej oceny materiału dowodowego

dokonanej z naruszeniem zasady prawidłowego rozumowania nie został przez obwinionego w ogóle uzasadniony, ani nie został poparty żadnymi argumentami. Obwiniony ograniczył się wyłącznie do sformułowania ogólnego zarzutu bez wskazania choćby na czym miałyby polegać uchybienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego. W tej sytuacji trudno nawet uznać ten zarzut za polemikę z ustaleniami Sądu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł podstaw do uwzględnienia tego zarzutu i uznał, że ocena zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny jest prawidłowa.

Ostatni z zarzutów odwołania - niewspółmierność orzeczonej kary poprzez wymierzenie kary rażącej w okolicznościach niniejszej sprawy - również nie ma uzasadnionych podstaw. Kara nagany wymierzona obwinionemu jest karą adekwatną do stopnia naruszenia przez obwinionego zasad etyki i szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Przy czym należy mieć na uwadze, że czyn obwinionego stanowiący przewinienie dyscyplinarne w istocie składa się z kilku czynności. Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpatrując ten zarzut miał na uwadze uprzednią karalność obwinionego za przewinienie dyscyplinarne, okoliczności popełnienia deliktu, jak również motywację sprawy, którą należy ocenić nagannie. Kara wymierzona przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny spełnia swój cel i stanowi odpowiednią dolegliwość dla obwinionego.

Mając powyższe na uwadze wobec bezzasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie orzeczono zgodnie z art. 70(6) ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z § 1 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.